

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a dr.Lovász Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr.ifj.Ferenczy Attila által képviselt alperes ellen kártérítés iránt a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság előtt 13.G.40.151/2007. számon folyt és a Győri Ítéltábla Gf.II.20.291/2008/4. számú ítéletével befejezett perben a jogerős ítélet ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Győri Ítéltábla a Gf.II.20.291/2008/4. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - az államnak az illetékes adóhatóság külön felhívására - az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 1.124.400 (Egymillió-egyszázhuszonnégyezernégyezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Kötelezi továbbá az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 180.000 (Egyszáznyolcvanezer) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes egyik alapítója P Rt. (P Rt.) volt. A P Rt. a felperesbe apportálta a t-i, valamint a b-i ingatlanokat 32.120.000 forint értékben. A cégbíróság 1998. február 12-én kelt határozatával 1993. szeptember 18-i hatállyal a törzstőke emelést bejegyezte, végzése eredményes jogorvoslati kérelemmel megtámadásra nem került. Az apportált ingatlanokra a felperes tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba 1998. március 4-i hatállyal bejegyezték. E döntés megváltoztatására irányuló jogorvoslati eljárások eredményre nem vezettek. A felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése előtt a P Rt. és az alperes 1998. március 19-én apport-csereszerződést kötöttek. A szerződés szerint a P Rt. az alperesi jogelődénél 1996. október 3-án végrehajtott törzstőke-emelés során az általa apportált szántó helyett - melyre nézve a

tulajdonosváltkozás bejegyzését a földhivatal elutasította - a b-i ingatlanokat adta az alperes tulajdonába. Az alperes tulajdonjogát a baji ingatlanokra nem jegyezték be, 1998. március 4-től az ingatlan-nyilvántartás a felperest tünteti fel tulajdonosként.

A felperes felszámolója 1998. július 20-i levélben tájékoztatta az alperest, hogy felperes tulajdonát képezik a perbeli ingatlanok a tőkeemelés jogerős bejegyzésére tekintettel. A felperes 2000. január 7-én illetve 2000. április 28-án, majd 2000. július 5-én kelt levelében kérte, hogy a perbeli ingatlanokat az alperes adja birtokába.

Felperes 2000. október 17-én benyújtott keresetében a Ptk. 193. §-ára hivatkozással az alperes kötelezését kérte az apportált t-i és b-i ingatlanok, meghatározott ingóságok kiadására vagy 37.336.288 forint egyenérték és használati díj megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a t-i ingatlan nincs birtokában arra nem tart igényt. A b-i ingatlanok tekintetében állította, hogy a felperesnél a törzstőke-emelés, figyelemmel a visszavonó taggyűlési határozatra érvénytelen és hatálytalan volt. A felperes figyelemmel a Ptk. 117. § (2) bekezdésében írtakra tulajdonjogot a b-i ingatlanokon nem szerezhette. Viszontkeresetet terjesztett elő a b-i ingatlanokra nézve, tulajdonjogának megállapítását, annak ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését kérve.

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság a kártérítés és a használati díj iránti követelés tárgyalását elkülönítette és 2001. szeptember 28-án kelt ítéletében kötelezte az alperest, hogy a három ingatlant és a hozzájuk tartozó ingóságokat adja a felperes birtokába; egyben az alperes viszontkeresetét elutasította.

A Legfelsőbb Bíróság 2002. november 18-án kelt részítéletében az ingatlanok birtokbaadására és az alperes viszontkeresetének elutasítására vonatkozó ítéleti rendelkezéseket helybenhagyta. Kifejtette a felperes az ingatlanok tulajdonjogát a tőke-emelés bejegyzésével, az ingatlanok tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésével megszerezte, így megilleti a birtoklás joga és a birtokvédelem. Ugyan az alperes a t-i ingatlan tekintetében a felperes tulajdonjogát nem vitatta, de tényként állapította meg, hogy az ingatlan egy részének használatáért az alperes havi rendszerességgel használati díjat vesz fel.

A t-i ingatlan 2000. november 24-én került a felperes birtokába azzal, hogy ekkor nyilatkozott az alperes akként, miszerint az ingatlanra nem tart igényt és a felperes 2007. január 6-i előadása szerint az ingatlanban lakó személy ekkortól nem gördített akadályt az elé, hogy a felperes az ingatlant "önhatalmúlag" birtokba vegye.

A b-i ingatlanok visszaadására végrehajtási eljárás keretében 2003. december 9-én került sor.

Felperes keresetében arra hivatkozott, hogy az alperes rosszhiszemű birtokossá vált, ezért a t-i ingatlan vonatkozásában 1998. július 20-tól 2000. november 24-ig terjedő időre, a b-i ingatlanok után 1998. július 20-tól 2003. december 9-ig terjedő időtartamra bérleti díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A többszörösen megismételt eljárásban kirendelt K. L. építésszámvevő, építési igazságügyi szakértő és ingatlan értékbecsülő szakvéleménye alapján felemelt keresetében összesen 18.740.816 forint használati díj és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A többszörösen megismételt eljárásban a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2008. június 9-én kelt ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 18.740.816 forint bérleti-használati díjat és ennek az ítéletben részletezettek szerinti kamatát, valamint a perköltséget. Kifejtette a b-i ingatlanok körében az alperes jogcím nélküli rosszhiszemű birtoklását már korábbi ítéletében megállapította, amely megállapítást a Győri Ítéltábla 2007. október 24-én kelt hatályon kívül helyező végzése nem érintett. A t-i ingatlan vonatkozásában kifejtette, a felperes a t-i ingatlan tényleges birtokába nem került. A birtokbavételt az 1998. július 20-i levéllel megkísérelte, de az nem vezetett eredményre. Azt az alperes S. I. részére bérbeadta. Az alperes 2000. május 15-i levelével a t-i ingatlan birtokban tartását elismerte és az ingatlan tulajdonosának tekintette magát. Hivatkozott a lakások és helységek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. tv. (Ltv.) 20. § (1) bekezdésében illetve a 36. §-ában foglaltakra. Eszerint az ingatlanokat jogalap nélkül birtokló alperest - jó vagy rosszhiszeműségétől függetlenül - használati díj fizetési kötelezettség terheli. Ezen nem változtat, hogy az alperes az ingatlanokat ténylegesen nem üzemeltette. A felperesi használat akadályoztatásával, a t-i pince vonatkozásában bérleti díj beszédésével a jogcím nélküli használat megvalósult.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Győri Ítéltábla 2009. január 14-én kelt ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyta, rendelkezett a másodfokú perköltség viseléséről. Ítélete indokolásában hivatkozott a Ptk. 195. § (2) és (3) bekezdésében foglaltakra. Rámutatott az ingatlan rosszhiszemű birtokosa köteles megtéríteni a használati díjat. A birtoklás rosszhiszeműsége attól az időponttól állapítható meg, amikor a birtokos előtt nyilvánvalóvá válik, hogy az ingatlanhasználatra nincs jogcíme és a tulajdonos az ingatlant visszaköveteli tőle. A perbeli ingatlanok tulajdonjogát a felperes nem vitásan megszerezte

így megillette a birtoklás joga. Az alperes az eljárás során a t-i ingatlan tulajdonjogának megszerzését nem állította sőt annak birtokban tartását is vitatta. A Legfelsőbb Bíróság 2002. november 18-án kelt részitélete ugyanakkor megállapította, hogy az alperes az ingatlant birtokában tartotta, az ingatlan egy részének használatáért az alperes havi rendszerességgel használati díjat vett át S. I.-tól. A Legfelsőbb Bíróság részitélete ítélt dolognak minősül, így jelen eljárásban nem volt vitatható, hogy az alperes a t-i ingatlant birtokolta. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes felszámolója már az 1998. július 20-i levél megírása előtt a tatai ingatlan birtokbavételét megkísérelte. Az ingatlanban már ekkor S. I. tartózkodott, aki a bérleti díjat az alperesnek fizette. A felperes a 2000. április 28-i levélben pontosan megjelölte, mely ingatlanok birtokbaadását kéri. Az alperes válaszlevelében akként nyilatkozott, hogy az ingatlanok tulajdonosának tartja magát. Ezzel a birtokbaadást megtagadta, felperest nem tájékoztatta, hogy a t-i ingatlan tulajdonosának nem tekinti magát. Az 1998. július 20-i felperesi levél időpontjában az alperes a t-i ingatlant jogcím nélkül birtokában tartotta egészen 2000. november 24-ig. A b-i ingatlanok tekintetében arra a megállapításra jutott a másodfokú bíróság, hogy az alperes a felperes 1998. július 20-i levelében foglaltakból tudomást szerzett arról, hogy a b-i ingatlanok tulajdonjogát a felperes megszerezte. Ebből nyilvánvalóvá kellett válnia az alperes számára, hogy a b-i ingatlanok birtoklására érvényes jogcíme nincs. Az alperesnek a b-i ingatlanokat ki kellett volna adnia, így az 1998. július 20-i felszólító levéltől 2003. december 9-éig a b-i ingatlanokat rosszhiszeműen birtokolta. A használati díj mértékének megállapításakor a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogszerűen vette alapul K. L. igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakvéleményében írtakat. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének Ltv-re vonatkozó részét mellőzte.

Alperes felülvizsgálati kérelmében a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 164. § (1) bekezdésében, a 206. §-ban, a 221. §-ban, a 177. § (1) bekezdésében, illetve a 182. § (3) bekezdésében írtakat.

Hangsúlyozta a Győri Ítéltábla legutolsó hatályon kívül helyező végzésében olyan iránymutatást adott a t-i ingatlan vonatkozásában, miszerint az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kell, hogy az alperes mikor került birtokba, a felperes milyen lépéseket tett a tényleges birtokbavételére. Ezen tényállás felderítésére a megismételt elsőfokú eljárásban nem került sor, ezért a 2009. január 14-i másodfokú tárgyaláson a másodfokú bíróság megnyilatkoztatta a felperesi képviselőt. A másodfokú bíróság ez alapján tényként

állapította meg, hogy a felperes felszámolója a t-i ingatlan birtokbavételét megkísérelte, az ingatlant S. I. az alperes megbízásából őrizte, az alperes utasítására adta S. I. jelképesen felperes birtokába az ingatlant. Ezen tényállási elemek azonban alperesi álláspont szerint nem bizonyítottak. A t-i ingatlan korábbi tulajdonosa a P Vállalat, majd Rt. volt, melynek cégneve nem sokban különbözik az alperes cégnevétől. A két társaság székhelye megegyezett és dr.G. T. mindkét társaságnál vezető tisztséget töltött be. S. I. semmilyen jogviszonyban nem volt az alperessel, feltehetőleg a P Rt-vel állt jogviszonyban, mely körülmény S. I. meghallgatásával könnyen tisztázható lenne. A Legfelsőbb Bíróság részítélete a birtokbaadásra kötelezéssel a határozat meghozatalakori állapotra vonatkozott, a felperes nem közölte, hogy az ingatlant birtokba vette és értékesítette. A felperes 2004. július 2-án csatolta a 2001. július 9-én kelt adásvételi szerződést, mely szerint az aláírás napján történik az ingatlan birtokbaadása. Felperes keresetében 2000. november 24-éig kérte a használati díj megállapítását. A felperes másodfokú eljárásban tett nyilatkozata ellentétes a 2007. január 6-i beadványban szereplő tényállítással. Ezen beadványban az szerepel S. I. tájékoztatta a felperest arról, hogy az ingatlan tulajdonosa az alperes. Felperes ugyanakkor nem nyilatkozott úgy, hogy ennek ellenkezőjéről van tudomása, erről S. I.-t nem tájékoztatta. Egyetlen olyan nyilatkozat nincs az iratok között, hogy a felperes a birtok átvételére kísérletet tett volna. Felperes csupán a perbeli alperesi nyilatkozatot követően kereste meg a P Rt-t a birtok átadására és ezt követően a birtokot megkapta. S. I. valójában a t-i ingatlan lakásának volt a bérlője. Ha elfogadjuk, hogy S. I. az alperestől bérelte az ingatlant, tisztázni lett volna szükséges, hogy bérleti joga az ingatlan mekkora részére vonatkozott. Az ingatlanban a hivatkozott adásvételi szerződés szerint több személy is lakott. Tisztázni kellett volna, hogy e személyek kitől szereztek, milyen jogcímet az ingatlan használatára.

A másodfokú bíróság hangsúlyosan hivatkozott az alperes 2000. április 28-i levelére, melyben a t-i ingatlan is szerepelt. E levelet a másodfokú bíróság a szövegkörnyezetből kiragadva értelmezi. E levél alapján a másodfokú bíróság az alperes rosszhiszeműségét 1998. július 20-ára vetíti vissza. E napon a felszámoló egy értelmezhetetlen és teljesíthetetlen felszólító levelet küldött. Az alperes a felperesnél lezajlott tőkeemelésről nem tudott, a felszámoló leveléhez a P Rt. végelszámolójának címzett igénybejelentést mellékel. Alperesi álláspont szerint az 1998. július 20-i levél tárgya nem azonosítható, hiszen az alperes nem apportált. A felperes felszámolója tudott arról, vagy kellő körülményekkel tudhatott volna arról, hogy a t-i ingatlannal kapcsolatban az alperesnek igénye nincs. Iratellenes, hogy az alperes 2000. november 24-én adta az ingatlant a felperes

birtokába. A felperes önálló magatartásával kvázi uratlan dologként vette az ingatlant birtokba ismeretlen időpontban.

A b-i ingatlanok tekintetében az alperes többször hivatkozott arra, hogy az alperes apportját ugyancsak bejegyezték így a két társaság között különbség nincs. A kettős apportot az ingatlan-nyilvántartási eljárásban illetve polgári anyagi jogi vonatkozásban e perben kell elbírálni. Tévedett a másodfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy az ingatlan-nyilvántartás adatai az adott időpontban a felperes tulajdonjogát igazolták volna. Ekkor még a P Rt. által előterjesztett jogorvoslati kérelem illetve az alperes tulajdonjog bejegyzése iránti kérelme sem került elutasításra. Az ingatlan-nyilvántartási tulajdonjog bejegyzés önmagában rosszhiszeművé az alperes birtoklását nem tette, a kétszeres apportálásra tekintettel az ingatlan-nyilvántartási eljárásban csak az dőlt el, hogy a versengő jogcímek közül, melyik lesz a tulajdonjogot keletkeztető.

A szakértői vélemény, melyet a jogerős ítélet ítélkezése alapjául elfogadott nem megalapozott, mivel az pincére vonatkozóan egyáltalán nem tartalmaz adatokat, holott a perbeli ingatlanoknál a pincerész túlnyomó súllyal szerepel, konkrét számítási hiba is található a szakvéleményben.

Felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta és megállapította, hogy az az alábbiakra tekintettel nem jogszabálysértő.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében tartalmilag arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet megalapozatlan. A megállapított tényállásból a perben eljáró bíróságok téves következtetést vontak le, illetve a tényállás nincs kellően felderítve. Ezen álláspontot azonban a Legfelsőbb Bíróság nem osztotta az alább kifejtettekre tekintettel.

A Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozottan hivatkozik arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság 2002. november 18-án kelt jogerős részítéletében a perbeli ingatlanok birtokbaadására és az alperes viszontkeresetének elutasítására vonatkozó ítéleti rendelkezéseket helybenhagyta. (A viszontkereset a b-i ingatlanok tekintetében az alperes tulajdonjogának megállapítására, tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésére irányult.) Így tehát e vonatkozásban jogerős részítéleti döntés született, melyhez a perben eljáró bíróságok kötve voltak. Ugyancsak nem hagyható figyelmen kívül, hogy a peres eljárás 2000. október óta folyik, ezen időtartam feltétlenül elegendő kellett, hogy legyen ahhoz, hogy a felek bizonyítási indítványukat előterjesszék, tekintettel

arra is, hogy hivatalbóli bizonyításnak nincs helye (Pp. 3. § (3) bekezdés).

Az alperes felülvizsgálati kérelmében többek között azt sérelmezte, miszerint a t-i ingatlan vonatkozásában nem került tisztázásra - holott a Győri Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében arra utasítást adott - hogy a felperes milyen lépéseket tett a t-i ingatlan birtokbavételére. A hatályon kívül helyező végzésben írtaknak az elsőfokú bíróság e vonatkozásban nem vitásan nem tett eleget, de a másodfokú bíróság e tekintetben bizonyítást vett fel. A felperes képviselőjét meghallgatta, a fél előadása bizonyítékként figyelembe vehető a szabad bizonyítási rendszerre tekintettel (Pp. 3. § (5) bekezdés). A felperes korábban illetve a másodfokú eljárásban tett nyilatkozata alapján arra a megállapításra jutott, hogy a felperes megkísérelte az ingatlan birtokbavételét, de abban akadályozta az a körülmény, hogy abban S. I. bérlőként tartózkodott. A felperes felszámolója már az 1998. július 20-i levél megírása előtt megkísérelte a birtokbavételt, amit további az ingatlan birtokának átadására felszólító levelek követtek, így a 2000. április 28-i levél. A Legfelsőbb Bíróság nem osztotta az alperes azon álláspontját, hogy a felperes 2007. január 6-i beadványában foglaltak illetve a 2009. január 14-i tárgyaláson tett nyilatkozatok között érdemi ellentmondás lenne. 2007. január 6-i beadványban a felperes akként nyilatkozott, hogy a felszámoló megkísérelte az ingatlan birtokbavételét, de S. I. arról tájékoztatta, hogy ismeretei szerint az ingatlan tulajdonosa az alperes és bemutatta a csekkeket, mely szerint neki fizet bérleti díjat. Azt is rögzítette, hogy a terület kutyákkal védett volt. A 2009. január 14-i tárgyaláson a felperes akként nyilatkozott, hogy S. I. arról tájékoztatta, miszerint ő van megbízva az ingatlanon levő pincerendszer feletti diszponálással az ingatlan egyes részeit albérlők használták korábban gombatenyésztésre. Itt is rögzítésre került, hogy az ingatlant kutyákkal őrizték. A bizonyítékok alapján a perben eljáró bíróságoknak a bizonyítékok mérlegelésével megszületett álláspontja, miszerint a felperes megkísérelte a tatai ingatlan birtokbavételét, de azt a alperes, illetve S. I., aki az ingatlant az alperestől bérelte megakadályozta iratellenes, a logika alapvető szabályaival ellentétes mérlegelésnek nem tekinthető. Az adott tényállás mellett az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy S. I. - bár bizonyítottan az alperesnek fizetett bérleti díjat - nem az alperestől, hanem a P Rt-től bérelte az ingatlant. A peres eljárás során az alperes soha nem indítványozta S. I. tanúkénti meghallgatását, emiatt az ítélet megalapozatlanságára alappal nem hivatkozhat. Nincs jelentősége annak, hogy S. I. nem egyedül bérelte a perbeli ingatlant. Amennyiben ezen körülménynek az alperes mégis jelentőséget tulajdonít neki kellett volna bizonyítási indítványt előterjeszteni a többi bérlő (volt bérlő, állítólagos bérlő) tanúkénti meghallgatására, ami ugyancsak nem történt meg.

Az alperes vitatta a perben eljáró bíróságok azon egyező álláspontjának helytállóságát, miszerint a felperes az 1998. július 20-án kelt levéllel bizonyította, hogy a t-i ingatlan birtokába kíván lépni és ezen időponttól illeti meg a használati díj. E levelet az alperes "érthetetlennek" minősítette, mivel az alperesnek nem volt tudomása a P Rt. általi apportálásról. A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint a perben eljáró bíróságok helytálló mérlegeléssel jutottak arra az egyező következtetésre, hogy a levél igenis értelmezhető volt az alperes számára. E körben a Legfelsőbb Bíróság kiemelten hivatkozik arra, hogy a levelet a felperes felszámolója írta Dr.G. T.-nek az alperes vezérigazgatójának, aki korábban 1989. december 29-től 1997. július 1-jéig az apportáló cég vezető tisztségviselője volt tehát tudott az apportálás tényéről és annak körülményeiről.

A Legfelsőbb Bíróság megítélése szerint a perben eljáró bíróságok a bizonyítékok nem okszerűtlen mérlegelésével jutottak arra a következtetésre, hogy 1998. július 20-tól 2000. november 24-ig a t-i ingatlant az alperes jogellenesen tartotta birtokban és ezen időtartamra használati díjat köteles fizetni a felperesnek.

A b-i ingatlanok tekintetében a Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy a Legfelsőbb Bíróság részítéletében az alperes viszontkeresetét elutasította így jogvita tárgyát nem képezheti, hogy az alperes nem szerzett ezeken az ingatlanokon tulajdonjogot, így ezen ingatlanok birtoklására nem volt jogosult. A Legfelsőbb Bíróság osztotta a perben eljáró bíróságok azon egyező álláspontját, hogy az apportálás cégbírósi bejegyzését, illetve a felperes 1998. július 20-i levelét követően az alperes nem tekinthette magát az ingatlanok jogszerű birtokosának (még ha bizonyos peres eljárások folyamatban is voltak) így ezen időponttól egészen az ingatlanok felperesi birtokba kerüléséig az alperes használati díjat köteles fizetni a felperesnek.

A perben eljáró bíróságok K. L. építészmérnök, építési igazságügyi szakértő és ingatlan-értékebecslő szakértői véleményében foglaltakat annak kijavítását, szóbeli kiegészítését döntésük alapjául elfogadták s az eszerint meghatározott felperesi keresetet összecszerűségében is megalapozottnak találták. Ezen szakvélemény a rendelkezésre álló adatok alapján született, a szakértő előadta, hogy az összehasonlító adatok, egyrészt a H-J Kft. korábbi szakértő megkeresésére adott 2002. évi forgalmi értéktájékoztatáson, másrészt különböző ingatlanforgalmazó cégek hasonló rendeltetésű ingatlanokra vonatkozó 2007. évi ajánlatán alapulnak, de ezek nem térnek el - a szakértő véleménye szerint - ténylegesen a perbeli időszakra vonatkozó bérleti díjtól. A Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozza, hogy a szakértő csak a rendelkezésre álló adatokból vonhatott le következtetést, az alperesnek meg kellett volna

jelölnie, hogy tudomása szerint milyen értéken kerültek a perbelihez hasonló ingatlanok bérbeadásra a perbeli időszakban, illetve miben áll megítélése szerint a szakértői véleményben szereplő számítási hiba. Ezek hiányában a Legfelsőbb Bíróság az alperes felülvizsgálati kérelmében előadottak e tekintetben nem tudta érdemben vizsgálni, figyelembe venni.

A fent kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes felülvizsgálati perköltségének, valamint az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2009. november 23.

Dr.Bodor Mária sk. a tanács elnöke, Dr.Vezekényi Ursula sk. előadó bíró, Dr.Csóke Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:

írnok

KZné